

SBÍRKA ŽÁKOVSKÝCH BÁSNÍ A PRÓZ
KE DNI ZEMĚ 2026

**DIGI
MOBILY
SÍŤE**

DIGI MOBILY SÍTĚ

Sbírka žákovských básní
a próz ke Dni Země 2026

ZŠ Zruč nad Sázavou

– 2026 –

DEN ZEMĚ

Nikol Bláhová, 6. A

Svět už není jenom hlína,
přibyla k ní digitální „dřina“.
Když se k sítím připojíme,
Za Zemi ji vyměníme.

Starý mobil v šuplíčku
nedělá parádu ani trošičku.
Data sice vzduchem letí,
nezapomeň třídit smetí.

Wi-Fi signál lidi spojí,
Země se však o klid bojí.
Zhasni displej, odlož sítě,
venku je líp – v trávě, v žitě.

ZBAV SE MOBILŮ A SÍTÍ

Lucie Havlíčková, 6. A

Lidé berou do rukou mobily,
aby zabili čas,
který dosud nabyli.

Tvrdou práci získali tvář,
tvář, za kterou se dnes už stydí.
Raději se přetvařují
a vymýšlejí si nereálný svět.
Svět, ve kterém už není
každý den krásný jako květ.

Díky síti už není moderní chodit ven.
Jít ven je pro lidi jako zlý sen.
Raději se nechají chytit
do digitální sítě.
Jsou jako rybky
plácající se v míse.

Ze sítě se neuteče lehko.
Spousta lidí to zkoušela
a pak to s nimi seklo...

Měli bychom si stát za svými sny
a hlavně nezapomenout být lidmi.
Místo toho v sobě hledáme chyby
a nechceme být chybní.

Vždyť jsme jen lidé,
tak nechme ty chyby být.
Snad jednou vstaneme,
budeme chybovat
a normálně žít.

Buďte lidé.
Buďte šťastní.
Chtějte vidět svět líp.
Zahod'te mobil,
nechte ho být.

Poslouchejte zpěv ptáčků,
oni chtějí také žít.
Učiníte-li tak,
štěstí budete navždy mít.

Tak zkuste snít...
Než přijde pozdní den.
Než zhasne poslední
váš sen.

Bude těžké zbavit se mobilu,
zbavit se sociálních sítí.
Ale ten klid, tu pohodu —
tu přece chcete cítit.

SÍŤĚ

Justýna Marečková, 6. A

Ráno vezmu do ruky mobil,
na síti už čeká celý svět.
Kamarádi píšou zprávy,
fotky letí tam a zpět.

Někdo sdílí svoje jídlo,
jiný video nebo smích,
na sociální síti spolu
trávíme čas v hodinách vleklých.

Někdy je to velká zábava,
člověk se tam hodně směje,
ale občas je lepší mobil položit
a jít ven, kde slunce hřeje.

SÍŤĚ

Adéla Vávrová, 6. A

Sítě jsou zvláštní věc,
na nich můžeš oklamat
klidně celý svět.

Ví to každé malé dítě,
že se dá žít i bez sítě.
Teenageři už tolik ne,
na sítích tráví půlku dne.

Naši rodiče v našich letech
mobily v rukou neměli,
přesto si v životě
bez nich poradili.

Svět je krásný,
plný malých radostí,
jenže se sítěmi
přibývá i starostí.

Raději travte chvíle
s rodinou a přáteli,
než abyste s cizími lidmi
někde na sítích seděli.

MOBIL A JÁ

Shkrobanets Anna, 6. B

V ruce držím mobil svůj,
svět je rázem blíž než dřív,
sítě tkají tenký most,
spojují nás pro radost.

Zprávy letí vzduchem hned,
přes obrazovku vidím svět,
lajky, sdílení i chat,
každý chce být vidět teď.

Někdy ale ticho chci,
odpojit se od všech sítí,
vypnout mobil, jít jen ven,
prožít opravdový den.

VÝČITKY SVĚDOMÍ

Kalášková Kamila, 7. A

Na začátku všeho byl velký vynález... Teď je to prokletí, které zabíjí lidi.

Jedu autobusem se sluchátky v uších a přemýšlím nad dnešním testem z dějepisu. Sice jsem se učila dlouho do noci, ale mám tendenci si to opakovat nejméně dvacetkrát. V uších mi hraje písnička od Billie Eilish, kterou neznám, ale je vskutku chytlavá. Autobus se blíží k zastávce, na které mám vystoupit. Já a aspoň dalších deset lidí vystoupíme. Vystoupím a venku na mě čeká Kristián, můj nejlepší kamarád. „Čau, jaký byl víkend?“ zeptá se, ještě než k němu dojdu, a společně jdeme do školy. „Jako vždy. A u tebe?“ zeptám se nazpět. Nechci mu povídat o tom, jak jsem musela jet na víkend ke svému otci a jaké bylo další sezení u mé psycholožky. „Nic zajímavého, jen jsme měli takovou menší oslavu, na sestřenčiny narozeniny,“ řekne to, jako by o nic nešlo. Já své příbuzné viděla naposledy před šesti měsíci na Vánoce. „Tak to sis musel užít,“ odpovím. „Tak to jsi asi nikdy nebyla na rodinných sešlostech, protože...“ „Protože jsem dlouho nebyla,“ skočím mu do řeči. Kris se na mě posmutněle dívá, ale nic nenamítá a mlčky pokračujeme v cestě. Krisovi nedávám za zlé, že někdy zapomene na mou situaci v rodině, dokonce jsem mu vděčná za to, že na to v kuse neupozorňuje. Ale někdy je těžké slyšet, že ostatní rodiny jsou normální. Zato ta moje nikoli.

Jdeme ke skříňkám a přezujeme se. Vyjdeme po schodech a vejdem do třídy. Je tu pár mých spolužáků, většina přijde za deset minut osm, ale i tak nás tu není málo. Sednu si do lavice vedle svého spolusedícího, na kterého jsem se nejméně těšila. Vedle svého rivala ve známkách. Oskar Marešovský. Školní superstar. Otočí ke mně hlavu a jeho jantarové oči mě probodnou pohledem. Vlasy, které ještě před týdnem byly blondáté, jsou nyní v barvě safírové modři. Má na sobě klasické černé džíny a jednu ze svých obřích mikin s kapucí. Tentokrát je mikina zbarvená do vínové barvy. Asi nová, pomyslím si. „Nezírej na mě,“ řekne s chladem v hlase. Odfrknu si a začnu si připravovat učení na naši první hodinu. Učitelka přijde do třídy sotva minutu po zvonění. Říká, co budeme probírat za látku, a že si někoho z nás vyzkouší, ale já ji moc neposlouchám. „Ještě jsem vám zapoměla říct, že za týden máme Den Země a ve dvojicích, které rozhodnu já, zpracujete projekty na téma „Sociální sítě a jejich nebezpečí.“ V tu chvíli k ní zvednu zrak. Začne vyjmenovávat dvojice, které vytvořila. Někteří šťastně zajásali, někteří s frustrací zabručeli. Já patřím k té druhé skupině lidí, když slyším učitelku říkat: „Oskar Marešovský a Nataša Myslikovská.“ S údivem se zadívám na učitelku a už se začínám nadechnout k protestu, když mým směrem přísně řekne: „A žádné přehazování se dělat nebude, že, slečno Myslikovská.“ Zavřu pusku a sklopím zrak. Pak si však všimnu, že Oskar neprotestuje, s údivem se na něj otočím a zeptám se: „Tobě nevadí, že jsme spolu ve dvojici?“ Pozvednu obočí. „Vadí, ale učitelka dala jasně najevo, že nemáme na výběr než trpět společnost toho druhého,“ odpoví, ale v jeho hlase neslyším jízlivost, ba naopak slyším v něm něhu. Koukáme se tomu druhému do očí.

Nikdy jsem si nevšimla, jak jsou ty jeho oči krásné. Oční kontakt přeruší zapnutí dataprojektoru, kde nám učitelka pustí prezentaci. Do konce dne jsem se neodvážila podívat Oskarovým směrem. Po dlouhém dni ve škole mám v plánu, že se stavím v knihovně, ale dospěla jsem k názoru, že radši půjdu rovnou na autobus. Ale než stihnu vyjít z jídelny, zastaví mě on. „Kdy začneme vypracovávat ten projekt?“ Otočím se s údivem ve tváři a snažím se nepanikařit. „No, teď mám dost času, tak co kdybychom zašli do knihovny. Tam na to budeme mít klid,“ nabídnu. Oskar přikývne a mlčky jdeme do knihovny. Sedneme si k pracovnímu stolu, vytáhnu papír, penál s psacími potřebami. S Oskarem začneme probírat letošní téma a já se snažím, aby na mně nebyly vidět pocity, které v sobě dusím jako oheň hadrem. S Oskarem si práci usnadníme tak, že on vymýšlí plusy, já naopak mínusy, a nakonec to zformujeme do vět. Ptáme se toho druhého na názor a překvapuje mě, že se nechová opovrženě. Po chvíli se zeptá: „Jaký máš na to názor ty?“ Zatajím dech. Všiml si snad něčeho? „Proč se ptáš?“ zeptám se. „Jen tak,“ pokrčí rameny. Zhluboka se nadechnu a spustím: „Myslím si, že sociální sítě zabíjejí lidi. Možná jsou užitečné, ale to neznamená, že musí kvůli tomu umírat lidé.“ Oskar se mi podívá do očí. Upřeně se na mě dívá s přimhouřenýma očima a řekne: „Zajímavý názor. Já si myslím, že je to závislost, která dokáže z člověka udělat ledacos.“ Na jeho úvaze něco bude, to musím uznat. „Ale nemyslím si, že čistě ze sociálních sítí lidé umírají.“ Narovná se. „Teda, znáš někoho, kdo na to zemřel, nebo se zabil? Věřím, že těch lidí je hodně, ale víc lidí zemře na infarkt než na tohle. Nesnažím se to shazovat...“ „Já mám pocit, že jo!“ zvýším hlas. Zuřím. Jsem naštvaná, i když ani

nevím proč. Už jsem si na tyhle řeči zvykla, nebo snad ne? Sedíme mlčky naproti sobě. Oskar na mě hledí, chvíli váhá, než šeptem řekne: „Promiň, urazil jsem tě nějak? Jen jsem...“ „Řekl svůj názor? Který mi je nepříjemný? Ano, urazil,“ řeknu tvrdě. „Proč? Dotýká se tě to nějak?“ zeptá se, ale já mu nehodlám říct pravdu. Místo toho se zvednu ze židle, vezmu si tašku a odcházím. Ani se na něj nepodívám. Slyším, jak se zvedne a volá na mě, ať nechodím. Ale já nemám v plánu zůstat.

Obuji si boty, rychle vyjdu z knihovny a ze všech sil se snažím nebrečet. Naposledy jsem brečela před rokem, kdy se mi život obrátil vzhůru nohama.

Domů dorazím dřív než obvykle. Rychle si vyzuju boty, vyjdu po schodech nahoru do svého pokoje a prásknu dveřmi. Dojdu k posteli, sednu si a začnu plakat. Teplá slaná voda mi teče z očí po tvářích a mám pocit, že to nemůžu zastavit. Po chvíli mi máma klepe na dveře. „Nat, děje se snad něco?“ zeptá se. „Ne, j-jsem v pořádku,“ zalžu. Máma vstoupí do pokoje, pomalými kroky přijde za mnou a sedne si na postel vedle mě. „Vidím, že nejsi. Řekl ti snad někdo něco? Byl to snad důvod, proč jsi přijela tak brzy?“ „V obou případech máš pravdu,“ odpovím. Máma se na mě smutně usměje a řekne: „Je to kvůli tomu projektu?“ „Jak o tom víš?“ překvapeně se na ni podívám. „Psali to na školních stránkách.“ No ovšem, že to tam psali. „Aha,“ řeknu jen. „Chápu, že je to pro tebe těžké, ale pochop, že to není tvá chyba. Nemohla jsi to vědět.“ V očích mě štípou slzy. „Ale kdybych se trochu zajímala, tak...“ „Žádné kdyby,“ skočí mi do řeči. „Kdybychom se měli řídit tímhle slovem, nemohli bychom se poučit a jenom bychom se točili v kruhu,“ řekne máma. „Ale to strašně bolí, mami,“ znovu popotáhnu. „Tomu rozumím,

mně je taky někdy do breku, ale víš, co mi pomůže? Horká čokoláda. Chceš ji připravit?“ Usměju se. „Ano, to bych byla ráda, děkuju.“ Po půl hodině mi máma přinese můj fialový hrnek s mým jménem. Čokoláda je ještě horká, takže ji nechám vychladnout na nočním stolku. Zatím si začnu číst, ale myšlenky se mi stále točí okolo Oskara. Než půjdu spát, dopiju čokoládu a slíbím si, že se Oskarovi omluvím a všechno mu vysvětlím.

Další den je klasický jako vždy. Když přijdu do třídy, automaticky se podívám Oskarovým směrem. Naštěstí se dívá z okna. Dnes si vzal na sebe tmavě zelenou mikinu, která má pěkný kontrast s jeho modrými vlasy. Zhluboka se nadechnu a přijdu k němu. Když si mě všimne, nepatrně na mě mávne, jinak se na mě nepodívá. Sednu si vedle něj a začnu s omluvou: „Chci se ti omluvit, že jsem na tebe včera tak vyjela. Nechtěla jsem na tebe být tak hnusná, ale... mám své důvody a moc se ti omlouvám a...“ „Nat,“ přeruší mě. Já mlčím a snažím se nemyslet na to, jak mě oslovil. „Nemáš se za co omlouvat. To spíš já – byl jsem necitlivý blbec...“ „Ne, to nebyl,“ přeruším ho. Mlčky se na sebe díváme, dokud nezazvoní na první hodinu. S Oskarem jsme se usmířili, za což jsem ráda.

Odpoledne zase jdeme do knihovny, ale tentokrát se spolu bavíme. „Řekneš mi, proč jsi byla naštvaná?“ Ztuhnu a otočím se k němu čelem. Váhám, jestli mu to mám říct, ale nakonec se odhodlám. „Můj starší bratr Dominik...“ začnu. „Před dvěma lety spáchal sebevraždu, protože ho šikanovali ve škole a potom i na sociálních sítích. Párkrát ho zesměšnil, zkusili na něj nějaký hloupý žert a natočili ho. Táta s mámou se to dozvěděli až tehdy, když jim to řekla jeho třídní učitelka, ale to už bylo pozdě.“ Oskar se zastaví a potichu se zeptá: „To muselo být těžké.“ Podívám se mu do očí

a odpovím: „Ano, bylo. Ale to nejtěžší bylo to, co se dělo potom. Táta a máma se začali hádat a rozvedli se. Mně bylo čerstvých třináct let, když jsme se odstěhovali sem. Začala jsem mít skoro každou noc noční můry o bráchovi a máma mě párkrát slyšela brečet. Začala jsem chodit k psycholožce, to mi dost pomohlo, a stále tam chodím.“ Oskar se na mě stále dívá a já se na něj smutně usměju. „Jsi silná, že jsi tohle všechno zvládla a stále zvládáš,“ řekne tiše. „Děkuju, že jsi mě vyslechl.“ „Já děkuju, že jsi mi o tom řekla,“ usměje se. Přistihnu se, že se na něj taky usmívám — ne smutně, ale s čistou radostí z toho, že jsem to někomu řekla. Pak už jen mlčky jdeme ke knihovně dodělat ten projekt.

O týden později jdeme prezentovat náš společný projekt. Naše spolupráce byla trochu namáhavá, ale stálo to za to. Prezentace proběhla v naprostém pořádku, takže jsme oba dostali jedničku. S Oskarem jsme se začali víc přátelit, ale ta rivalita tam pořád je. Kris začal trochu žárlit, že se s ním přestávám bavit. Vysvětlovala jsem mu, že on je můj nejlepší kamarád a že se nemá čeho bát. Potom jsem ho pozvala na společnou zmrzlinu. Výčitky svědomí mě už přestaly trápit, ale úplně nezmizely — musím tomu dát čas a péči. Pár mých spolužáků si myslí, že chodím s Oskarem, což není pravda... ale kdo ví, co nám budoucnost přinese? Třeba létající auta nebo objevení dalšího života ve vesmíru.

INTERNET NA PANSTVÍ

Boumová Barbora, 7. B

Bylo nebylo, v jednom krásném království žila se svými rodiči princezna Eliška. Měla krásné modré oči, zlaté vlasy a štíhlou postavu. Lidé z okolí ji měli velmi rádi.

Jednoho dne se pan král rozhodl, že půjde s dobou a zavede do královského paláce internet. Nikdo na něm netrval tolik času, jako princezna Eliška. Když jednou brouzdala po internetu, našla pohádkovou seznamku. Začala jí projíždět sem a tam, když vtom narazila na inzerát krásného a velmi pohledného prince Bartoloměje. Měl tmavé, kudrnaté vlasy, hnědé oči, svalnatou postavu a svůdné rty. V popisku bylo napsáno: „Hledám princeznu na celý život. PS. ukážu ti svou sbírku hrníčků.“

Princezna byla zaujatá a okamžitě zamilovaná. Ihned si začali psát a po pár dnech se domluvili i na setkání. „Čekám tě u rybníčku Kolečku přesně za tři dny,“ napsal princ Bartoloměj Elišce. Eliška neváhala ani chvilku a už se viděla na cestě za svým milým. Ale jak to říct královským rodičům?

Seběhla po schodech dolů do královské síně, kde právě odpočívali maminka a tatínek. Přišla k nim a řekla: „Maminko a tatínku, pořád mi říkáte, že bych se už měla vdát, a tak jsem si našla budoucího manžela. Jmenuje se Bartoloměj. Je to princ a žije v království u rybníčku Kolečku.“ BUM. Ozvala se rána. Maminka omdlela. Když se probírala z mrákot, ihned Elišku pokárala. „Jsi si jistá, Eliško? Nezdá se mi to jako dobrý nápad. Vždyť ho vůbec neznáš.“ Eliška ale neposlouchala. Vyběhla ke dveřím. Vzala kabát, boty

a vyjela na svém koni k rybníčku Kolečku. Až cestou si všimla, že si ve spěchu vzala maminičky boty. Byly jí volné, ale dalo se to vydržet. Jela přes husté lesy, hluboké řeky i zablácené cesty. Po třech dnech dorazila brzy ráno k rybníčku Kolečku.

Konečně mohla nechat napást koně a sama slézt ze sedla. Všechno ji bolelo. Cesta byla náročná. Sedla si na kámen a čekala na svého prince.

Bartoloměj nikde.

Až pozdě odpoledne se začaly z rybníka vynořovat bubliny. Eliška se zvedla a přišla blíže k rybníčku. Najednou z vody vykoukla hlava ošklivého starého vodníka. „Kdo jsi?“ zeptala se Eliška. „Já? Já jsem přece princ Bartoloměj,“ povídá vodník. „Ale takhle přece můj princ nevypadá!“ odpoví Eliška. „Ale ano, na internet si může dát každý profilovku, jakou chce,“ řekl vodník a dodal „ale dost povídání, slečinko, pojď se podívat na moji sbírku hrníčků.“

Vtom vodník natáhl ruku, chytil Elišku za botu a už se radoval, že bude mít brzy další dušičku pod vodou. Ale marně. Eliška si přece vzala omylem maminičky boty, které jí byly velké. Takže vodník stáhl pod vodu jen botu a Eliška stihla utéct ke svému koni a odjet domů.

Od té doby už v žádném pohádkovém světě nenajdete internet. Protože přesně jak říkal vodník: „Profilovku si může dát každý, jakou chce.“

DIGITÁLNÍ SVĚT

Aneta Bláhová, 9. A

Mobil mám skoro pořád u sebe. Digitální svět je pro mě i moje vrstevníky úplně běžná součást života. Někdy si říkám, jestli bychom bez něj vůbec uměli fungovat.

Na jednu stranu jsou mobily a sociální sítě fajn. Můžu si psát s kamarády, vyhledám si informace, když něco potřebuju do školy. Nebo jednoduše zkrátí mi to čas, když se nudím.

Zároveň si ale uvědomuji, že na mobilu trávím možná více času, než bych chtěla. Někdy si řeknu „jen na chvíli“ a najednou je pryč hodina. Občas mám pocit, že místo skutečných zážitků jen sledujeme ty cizí.

Myslím si, že digitální svět není špatný, ale spíše záleží na tom, jak ho používáme. Raději budu svůj čas věnovat rodině a přátelům než displeji mobilu. Je jen na nás, jestli budeme technologie ovládat my nebo ony nás.

JÁ A MOBIL

Brož Adam, 8. A

Protože jsem malý kluk,
nepoužívám Facebook.
Mám raději Instagram
a TikTok, ten taky znám.

Na Youtube jsem každý den,
videa tam sleduju.
Spotify je jako sen,
Netflix taky miluju.

Pokud něco neznám,
tak mi Google poradí.
Na e-mail mám Seznam
z her mě bolí pozadí.

S celým světem v kontaktu
můžu vlastně být,
jenom nesmím zapomínat
vlastní život žít!

Neumím si představit
nemít žádná data...
Ale umím pochopit,
co vyprávějí – máma, táta.

V mém věku mobil neměli
a dokázali bez něj být.
Sněhuláky stavěli
asi měli větší klid!

“Život je jako jízda na kole.
Abyste udrželi rovnováhu, musíte
se neustále pohybovat.”

- Albert Einstein

ZTRACENI V SÍTI

Kadlecová Simona, 8. A

Místo očí jenom sklo,
místo hlasu klávesy.
Všechno se v nás pohnulo,
hledáme se v adresy.

Signál běží kabelem,
spojuje nás s neznámem.
Brouzdáme tím tunelem,
před skutečným světem jdem.

Baterie pomalu
k nule se blíží už.
Cítíme tu únavu
jako ostří, jako nůž.

Nabíječku do zdi dáš,
zase znovu vyhledáš,
co ti displej sliboval.
Tvůj život běží dál a dál.

INTERNET

Knitl Filip, 8. A

Digitální technologie,
to je jasná věc,
bez ní bychom nepřežili,
to je teda kec.
Má také své nevýhody,
tak už dej se do pohody.

Vzniká hodně závislostí,
to je pro mě velkou zlostí.
Internet je špatná věc,
tak pojd' radši na pokec.

KAMARÁDSTVÍ

Helena Dřeviková, 8. B

Když se řekne kamarád, napadne mě jako první kamarádství. Podle mě je to pro člověka velmi důležitá věc a je potřeba si jí vážit. O kamarádství se musí pečovat, protože se dá i snadno ztratit. Někdy k tomu dochází i jenom kvůli tomu, že nepřijímám chyby toho druhého a neuvědomuju si, že nikdo není bez chyb a nedokážu odpustit. Domnívám se, že bychom měli všichni na tomto vztahu zapracovat, člověk se v něm pořád něčemu učí. Dokonce si troufnu říci, že bez kamarádství se nedá žít. Člověk intuitivně potřebuje někoho, kdo ho podrží v těžkých situacích, podpoří ho, promluví si s ním o hezkých věcech i o těch náročnějších a ví, že ho má rád i právě s těmi chybami. Přátelství mohou být různá. Mají ho už děti ve školce, sourozenci mezi sebou, v rodině, ve škole, ale i dospělí ho mají třeba v práci. Fungovat může i na dálku. Každé kamarádství dá hodně dřiny. Mám tu zkušenost, že ne všechna přátelství jsou na celý život, protože lidé se v průběhu života mění, ale to je zcela normální. Někdy se jejich cesty třeba i zase spojí, anebo zůstanou jen vzpomínky, někdy si jen přestanou být blízcí, ale to je součást života. Takže si myslím, že je kamarádství nesmírně důležitá součást života každého z nás a neměli bychom na váhu přátelství zapomínat. Nemusíme ho nutně všude vyhledávat, ale stačí si vážit ostatních a přijímat je, protože už tak se tam nachází tolerance a z toho pak plyne laskavost k okolí a z toho začíná rašit třeba i to nejmenší kamarádství...

MOBILY A SÍŤE

Adam Kuthan, 8. B

Mobily jsou součástí našich životů už nějaký pátek a za tu dobu je s nimi docela dost problémů. Za mě je dávají rodiče svým dětem moc brzy, a proto je více případů dětí s depresemi, úzkostmi a dalšími psychickými problémy. Stává se, že děti mají sociální síť (Instagram, Tik Tok, Facebook) už v 8 letech. Hrají hry, kvůli kterým jsou pak závislé a „nepřežijí“ den bez mobilu nebo počítače. A všichni snad víme, že žádná závislost není v pořádku. Děti chodí méně ven, a když jsou venku, nechovají se moc hezky (mluví sprostě, jsou drzé, agresivní...) nebo se nudí a nevědí, co se sebou. Případně sice venku jsou, ale sedí v ruce s mobilem na lavičce a vůbec nevnímají okolní svět. Dle mého názoru by měli rodiče svoje děti s mobilem v ruce více hlídat, určit jim hlavně nějaký časový limit, zakazovat jim hry, které nejsou pro jejich věkovou kategorii, zakázat by jim měli i sociální síť, pokud nedosáhly daného věku. Ano, jsou tu i naučné hry, taktické, hry k zamyšlení, hry na řešení misí a různých problémů a hry, kde se myslet musí. Dále existují naučná videa na sociálních sítích a různá dokumentární videa o přírodě atd. To je určitě dobré pro další vzdělávání, něco nového, zajímavého se dozvíme. Dobře, taky si zahraju nebo mrknu na něco, co mě moc nenaučí, ale nekoukám na to 4 hodiny denně. Když se mi něco nedaří nebo potřebuji něco zjistit, je fajn, že stačí pár „kliků“ a mám informace. Už teď je ale těžké rozpoznat, jaké informace jsou pravdivé a co jsou vlastně nesmysly. To vede k různým dezinformacím.

Kyberšikana je asi největší problém. V důsledku toho, že mají děti sociální sítě v nižším věku, je hodně případů kyberšikany, děti si v online světě ubližují a nadávají si navzájem, ponižují se, předávají si různé plnění výzev, které mohou skončit i tragicky. Dle mého názoru je to i důvod, proč děti kouří nebo pijí alkohol v hodně nízkém věku, protože se s někým „perou“. Nebo si píšou s někým, koho vůbec neznají, a myslí si, že je to jejich kamarád, přitom je to nějaký divný, pochybný člověk se špatným úmyslem. Dochází tak k manipulaci a v horším případě i zneužívání dětí.

Za mě je tedy mobil a sociální síť dobrý sluha, ale zlý pán právě z těchto důvodů, které jsem uvedl. Já většinu času trávím sportem, konkrétně hokejem, nebo mám nahozeno u vody. Tohle je mi blízké a naplňuje mě to. A času na mobil a sítě mi tak moc nezbyvá a vlastně mi to tak vyhovuje a vůbec mi to nechybí.

SVĚT V MOBILU

Shkrobanets Mykola, 8. B

Mobilní telefony a sociální sítě jsou dnes součástí každodenního života. Používáme je ke komunikaci, zábavě i k získávání informací. Díky nim jsme neustále v kontaktu s ostatními lidmi. Přesto mám pocit, že se někdy cítíme víc sami než dřív.

Často se stává, že místo setkávání s kamarády trávíme čas na mobilu. Píšeme si zprávy, sledujeme příspěvky a videa, ale opravdový rozhovor chybí. Když jsme spolu venku nebo ve škole, každý se dívá do své obrazovky. Jsme blízko sebe, ale zároveň daleko.

Mobil a internet nejsou špatné, pokud je používáme s rozumem. Problém nastává ve chvíli, kdy nám začnou nahrazovat skutečné vztahy. Skutečné přátelství vzniká při osobním setkání, společných zážitcích a rozhovorech tváří v tvář. To žádná sociální síť nedokáže nahradit.

Myslím si, že bychom měli častěji odložit mobil a věnovat čas lidem kolem sebe. Stačí si popovídat, jít ven nebo si společně něco zahrát. Skutečný svět je důležitější než ten na displeji mobilního telefonu.

ŽIVOT NA BATERKY

Matěj Dudák, 9. A

Když svou energii máme,
do telefonu ji dáme.
Raději, než bychom šli ven,
zíráme do mobilu celý den.

Do noci sjíždíme videa,
jsou důležitá jak politika světová.
To se pak ráno blbě vstává,
nepomůže ani ranní káva.

Naše baterky jsou zabité,
hlavně že telefon není vybitý.
Tohle naše priorita je,
později ji snad jiná přebije.

Sportujme a choďme ven,
ať jsme plní energie,
plňme si svůj sen,
ať nám život neodpluje.

DNEŠNÍ DIGI DOBA

Emilie Fajmanová, 9. A

Mobily v ruce, sítě nás spojují.
Stromy a louky marně nás volají.
Jedna hodina, potom druhá,
co mohl bys strávit v přírodě, hurá!

Pořád jen doma sedíme
a do mobilů čumíme.
Místo toho se můžeme bavit
a sněhuláky venku třeba stavit.

Zpočátku tváří se dost nevinně
trávit na mobilu jen hodinu denně.
Pak závislost přijde nečekaně
a náš život se rychle jiný stane.

Nesmíme tomu podlehnout
a čas na mobilu si musíme hlídat,
potom třeba zjistíme,
že lepší je si spolu popovídat.

BABIČKA ZE ZASTÁVKY

Josef Jakl, 9. A

Za mých mladých let
byl lepší ten svět.

To staří lidé říkávají,
mladým často nadávají.

Radši choďte všichni ven,
splňte si svůj krásný sen.

Ale, babi, víte, co já dělám?
Na mobilu slova hledám.

Jaká slova sakra hledáš,
to si ze mě srandu děláš?

Copak srandu, babičko,
hledám další slovíčko.

Luštím křížovky a sudoku
aby se mi dostalo pokroku.

DIGITÁLNÍ SVĚT

Jeannette Kejvalová, 9. A

Každý den zapínám mobil,
je to jak jiný svět –
plný zpráv a obrázků
a všechno chci vidět hned.

Prstem jezdím po displeji,
čas tiše utíká,
vždyť měla to být chvilinka,
marně čeká moje rodinka.

Na sítích jsou všichni šťastní,
úsměvy mají vždycky jas,
nikdo ale neukáže,
že některé věci bolí občas.

Emoji místo pocitů,
„zobrazeno“ místo vět.
Někdy je tohle jednodušší,
než něco člověku říct do očí, hned.

Digitální svět je rychlý,
barevný a hravý,
ale ten skutečný je krásný,
i když nebývá dokonalý.

SÍTĚ

Martin Marčíš, 9. A

„Proč do toho koukáš jako smyslů zbavený?
Hochu, to tě nic jiného nebaví?“

„Ale, babi, prosím tě,
nech mě koukat na sítě,
neubližuju tím nikomu,
jen si tím svou radost zvyšuju.“

„Tomášku,
já už tu dlouho nebudu.
Pokud si chtěl do telefonu koukati,
měl jsi zůstat u máti.
Rozhlédni se kolem sebe,
spatříš lesy, krásné nebe.“

„Dobře, babi, promiň,
už odhazuju mobil!“

MOBILY

Tereza Procházková, 9. A

Ráno mě budí hnusný zvuk,
vypínám budík, je mi to fuk.
Hned checknu zprávy. Co je nový?
Co kdo přidal a co kdo poví?

Pořád jenom koukám do něj,
hledím display a je mi hej.
Prsty lítaj, lajky sbírám,
svět okolo už nevnímám.

Když v kapse mi zavibruje,
srdce se mi rozbuší.
Když mám signál, hned bych hrála,
bez něj znuděně bych stála.
Když na nule je baterka,
Chovám se jak hysTerka.

SOCIÁLNÍ SÍŤE A TAK

Josefína Tvrdíková, 9. A

Mám ten nový mobil,
co mi naši koupili.
Dnes všichni na tiktoku
se zase hrozně ztrapnili.

Frčí teď trend s písničkou,
která mě už štve,
ale stejně na to koukám
hodinu i dvě.

Teď píšu si na snapu s lidmi,
co znám,
a vůbec netuším,
co s tímhle slohem udělám.

Lajky mi naskakují,
je mi to jedno skoro,
hlavně že mi odepsal kluk,
co je docela „koro“.

Zítřka zase škola
a mně se tam nechce jít,
chtěla bych jen scrollovat
a mít svůj klid.

BEZNET

Vendula Smejkalová, 9. A

Kde je táta?
Došly mi data.

Až se na nej usměju
a do kasičky přispěju,
nabije mi telefon
a já celá hoň se hoň,
píšu svojí kámošce,
která stojí v samošce,
že mám nové storýčko
a že vařím kafíčko.

Ať sem za mnou spěchá,
že si chci dát spicha.

Jsme kámošky nejlepší,
co se z netu nevěší.

DOBŘÝ SLUHA, ZLÝ PÁN

Nerádová Veronika, 9. B

Umělá inteligence dobře poradí,
jenže není tvůj kamarád.
Pozor, ať ti skutečné přátele neodstraní,
ať nezapomeneš, za co máš být rád.

Když si obrázek vygeneruješ,
není to pravé umění.
Místo toho bys měl raději podporovat
umělce, kteří tomu svůj život zasvětili.

Umělá inteligence může být prospěšná,
ale jak se říká „všeho s mírou“.
Opatrnost je stále důležitá,
tak ať nám z toho mozky nezměknou!

ZA OKNEM

Zichová Vanesa, 9. B

Za oknem přesně naproti,
několik nocí a dnů,
sedí tam dívka, hodnotí,
a oddává se snům.

Displej jí svítí do noci,
realitou se stává virtuální svět.
Jak a kdo může pomoci,
dokud je ještě cesty zpět?

Jak dá se pomoci děvčeti,
co v okně přesně naproti,
drží svou bolest v temnotě
a oddává se samotě?

Sama ve svém pokoji,
online má přátel řůru!
Sama s vnitřními souboji,
žije svou noční můru!

Za oknem přesně naproti,
několik dní a nocí,
seděla dívka, v srdci žal,
už nelze pomoci.

OBSAH

<i>Nikol Bláhová, 6. A</i>	3
<i>Lucie Havlíčková, 6. A</i>	4
<i>Justýna Marečková, 6. A</i>	6
<i>Adéla Vávrová, 6. A</i>	7
<i>Shkrobanets Anna, 6. B</i>	8
<i>Kalášková Kamila, 7. A</i>	9
<i>Boumová Barbora, 7. B</i>	15
<i>Aneta Bláhová, 9. A</i>	17
<i>Adam Brož, 8. A</i>	18
<i>Simona Kadlecová, 8. A</i>	20
<i>Filip Knitl, 8. A</i>	21
<i>Helena Dřevikovská, 8. B</i>	22
<i>Adam Kuthan, 8. B</i>	23
<i>Mykola Shkrobanets, 8. B</i>	25
<i>Matěj Dudák, 9. A</i>	26
<i>Emílie Fajmanová, 9. A</i>	27
<i>Josef Jakl, 9. A</i>	28
<i>Jeannette Kejvalová, 9. A</i>	29
<i>Martin Marčíš, 9. A</i>	30
<i>Tereza Procházková, 9. A</i>	31
<i>Josefína Tvrdíková, 9. A</i>	32
<i>Vendula Smejkalová, 9. A</i>	34
<i>Veronika Nerádová, 9. B</i>	35
<i>Vanesa Zichová, 9. B</i>	36

DIGI MOBILY SÍTĚ

Vydala: Základní škola Zruč nad Sázavou v roce 2026

Ilustrace: Šarlota Martincová, 6.B

Náklad: 30 ks

Grafika, tisk: Lepor Kutná Hora – www.lepor.cz

Sbírka byla sestavena z příspěvků žáků ZŠ Zruč nad Sázavou
do literární soutěže, konané u příležitosti oslav Dne Země 2026

ZŠ Zruč nad Sázavou
2026